

Weisz Gyuláné A Nőegyleti Bálon

Zsidó nőegyleti bál Salgótarjánban, 1937-ben. Minden évben megrendezték. Középen a fehér fejdíszben Rózsi nagynéném.

Rózsi kényeztetett, saját gyerekeként szeretett. Később lelkiismeret-furdalásom is lett ebből, mert akkoriban eltávolodtam anyutól. Nagyon keveset voltunk együtt, és minden, ami nekem az életből jó volt, az Rózsínál történt. Rózsínál volt egy rökamiém, rádióm -- otthon nem volt rádió. Anyám kicsit féltékeny is volt Rózsira. Rózsínál tanultam meg az igényesebb életet, hogyan kell jól öltözködni, ott tanultam meg olvasni, könyvet venni. A társaság értelmes volt, okosak voltak, szellemesek voltak, és ebbe ott úgy belenőttem. Megtanultam, hogy legyen egy elképzelésem arról, hogy akarom leélni az életemet, hogy milyen társaságom legyen.

Rózsiéknak nagyon jó társaságuk volt. A nők minden este römiztek. Szigorúan hét órára ott kellett lenni mindig Rózsínál. Mindenki ott lakott a Fő utcán, a centrumban, egymástól egy lépésre. Mindenki elvégezte a dolgát, letette a gyerekeket. Kártyázás közben mindenről szó került, ami aznap történt. Legjobban az estét szerettem Rózsínál, hallgatni, hogy mit beszélgetnek. Úgyhogy én mindig mindent tudtam, és volt egy mondás is, hogy "Zsuzsi csupa fül, vigyázzatok!". Ilyenkor megbeszélték a pletykákat, ki kivel mikor és hol, aztán az életünkben jelentkező egyre több problémát, aminek mindig az volt a vége, hogy ez velünk nem fordulhat elő. Beszélgettek az újonnan megjelenő könyvekről. Olvastak Nyíró Józsefet, Leslie Howardot, Cronint, Sinclairt, Jókait, Kosztolányit. Volt ott egy szellemi mag, pár diplomás fiú, akik nyelveket beszéltek, követték a politikai eseményeket, volt lemezgyűjteményük.